

Overweging zondag 13 maart 2022 – Bemoedigd

Jaar C, 2^e zondag van de Veertigdagentijd

Genesis 15,5-12.17-18 / Filippenzen 3,17-4,1 / Lucas 9, 28b-36

Op deze tweede zondag van de Veertigdagentijd leren we God te zien in een ander licht. Zoals Jezus in een ander licht kwam te staan in de evangelielezing; de zogenaamde Transfiguratie. In deze tijd van inkeer leren we door de Bijbel dat God zich steeds meer kenbaar wil maken aan ons, steeds meer een relatie met ons wil, steeds meer pleit voor leven. Jezus, Gods uitverkoren Zoon, komt in een ander licht te staan.

In deze woestijn, deze Veertigdagentijd, deze tijd van oorlog, kunnen we ons zwak voelen. Dan liggen sterke tegenkrachten op de loer. We kunnen ons dan gemakkelijk overgeven aan aardse verleidingen en verkeerde keuzes. Hongerig worden naar macht of slachtoffer worden van woede of angst.

Dat is ook waar Paulus ons voor waarschuwt: we moeten ons niet blindstaren op onze aardse behoeften, maar mogen blijven hopen op Jezus' belofte: dat Jezus ons zal herscheppen en gelijkvormig maken.

Die aardse betrokkenheid is heel natuurlijk. Maar we moeten er geen slaaf van worden, want angst is een slechte raadgever. Daarom houdt Jezus ons een andere werkelijkheid voor die in Hem oplicht. Een licht van belofte, een licht van bemoediging. Die ons laat zien dat er altijd méér is dan onze aardse beslommeringen, méér dan wat wij zien, méér dan wij kunnen bevatten.

In de Bijbel vertelt Jezus acht dagen vóór zijn transfiguratie over zijn komende lijden en sterven. En nu, op de berg Tabor, laat Hij zien dat Wet en Profeten, Mozes en Elia, in Hem samenkomen. En dat zij licht geven, dat zij zicht geven. Op bevrijding en verrijzenis.

Jezus laat ons zien dat het kruis dat wij dragen niet het laatste woord heeft, dat lijden niet het laatste woord heeft, dat oorlog en geweld niet het laatste woord hebben.

Jezus laat ons zien dat de hemel werkelijk is; een nieuw verbond. En dat die hemel kan oplichten op onverwachte momenten. Een hemel die diepte geeft aan ons bestaan, zodat we, mét die ervaring, sterker staan in de stormen van de wereld, moediger durven zijn en geloven dat de dood niet het laatste woord heeft.

Dat ons leven niet zomaar voorbij gaat. Dat leven niet voorbij gaat. Dat leven eeuwig is.

Misschien heeft u ook wel eens zo'n ervaring gehad, zo'n Gods-ervaring. In de natuur, in de bergen, bij mooie muziek of kunst, bij goede mensen: dan licht God even op en weten we dat we in een andere werkelijkheid leven dan ons oog kan zien, een werkelijkheid waarover we amper kunnen spreken, maar één die uitzicht geeft en inzicht.

Met zo'n ervaring kunnen we sterker, bemoedigd en geïnspireerd die berg weer af, de wereld in. Terug naar het gewone leven, waar onrechtvaardigheid is en armoede, ziekte en geweld. Terug naar de wereld waar Jezus gekruisigd zal worden.

God komt in een ander licht te staan waar we zijn roepstem volgen. Zoals Abraham, die weliswaar in slaap valt en angstig is en toch durft te vertrouwen op Gods belofte voor de toekomst. Durft te vertrouwen dat God voor mensen kiest, niet voor de dood.

Soms moeten we zoals Abraham offers brengen, onze keuzes beschermen. Soms zijn we bevreesd, bang of we wel het goede doen en tasten we in duisternis. Maar Gods verbond is een verbond voor het leven: Gods verbond houdt niet op bij één generatie, maar gaat door tot in eeuwigheid.

God komt in een ander licht te staan waar Jezus door God zijn geliefde Zoon wordt genoemd, naar wie we moeten luisteren. Waar Jezus oplicht aan hen die bij hem zijn, die hem liefhebben; zijn dierbaarste vrienden Petrus, Jacobus en Johannes. In zijn ware gedaante, zijn goddelijke gedaante, licht Jezus op waar we bij hem zijn in gebed.

Ook wij mogen Jezus' beste vrienden zijn. Gewone mensen die bang mogen zijn, in slaap mogen vallen en toch af en toe getuige mogen zijn van zijn licht, van zijn leven. Als we ons gemoed door Hem laten verlichten, in stilte, in gebed, zonder ons te laten verblinden, kunnen ook wij getuige zijn van dood én van verrijzenis.

We kunnen Hem niet vasthouden, niet bij ons houden, maar wij mogen wel van Hem getuigen. Daar móeten we van getuigen: dat is ónze roeping. Getuigen van Gods weg uit de slavernij naar de bevrijding. Getuigen van bekering en vrede. Het kwaad heeft niet het laatste woord. God heeft het laatste woord.

Bereid zijn naar God te luisteren – dat vergt rust en moed. Geen afleiding, geen overbodige zaken, geen gerichtheid op ons zelf, maar op de ander. De moed opbrengen om echt even stil te staan, stil te zijn en te luisteren naar Gods stem. De moed opbrengen om vrede te verkondigen en onrecht aan te klagen. Zijn wij beschikbaar voor God als hij ons roept? Laten wij ons vinden?

Als wij luisteren naar Jezus wordt de woestijn, onze Veertigdagentijd, een leefbare plek: een plek van gebed en een plek van aandacht. Een plek van vernieuwing en een plek van hoop. Zo kan de woestijn van een lege ruimte, een dorre, dode plek, een oase vol licht en leven worden.

Waarin we herbronnen en kracht ontvangen.

Waarin we niet luisteren naar onze angsten en die projecteren op de wereld en op anderen, maar luisteren naar Jezus, Gods geliefde Zoon.

Waarin we ons niet laten voeden door angst, maar laten voeden door liefde.

Waarin we ons niet laten verlammen maar ons laten bewegen.

Waarin we ons niet laten afschrikken maar anderen en onszelf laten bemoedigen.

Waarin we ons niet in slaap laten sussen maar elkaar wakker schudden.

Waarin we niet zweverig worden maar met beide benen op de grond blijven.

Zodat we, vernieuwd, omzien naar God èn naar onze medemens. Bemoedigd, met hoop en vertrouwen.

Want dat licht van God waarin Jezus centraal staat is er voor iedereen. Jezus is voedsel voor onze ziel! Hij is onze Bron van leven, onze bron van Liefde. In tijden van vrede én in tijden van oorlog.

Met dat licht, met Gods licht, zijn we op weg naar Pasen.

Amen